

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **V. D. N.**, zast. Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovarská 87/130, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2017, č. j. MV-70870-4/SO-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2018, č. j. 30 A 36/2017 - 46, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 12. 2013, č. j. OAM-21870-18/DP-2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žádost byla zamítnuta z důvodu uvedeného v § 56e odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že je zde dána jiná závazná překážka dalšího pobytu stěžovatele na území České republiky (tj. neplnění deklarovaného účelu pobytu, jímž bylo podnikání, a nelegální výkon zaměstnání na území České republiky od května roku 2011 do konce roku 2012).

[3] Stěžovatel současně s kasační stížností podal návrh na přiznání odkladného účinku. V návrhu uvádí, že na území České republiky má sociální zázemí a pracovní vazby (v Berouně provozuje restauraci), nikdy zde nepobýval bez oprávnění k pobytu, nebyl trestně

stíhán ani postižen v přestupkovém řízení. Dodává, že v současné době nemá jakýkoli právní titul pro legální pobyt území České republiky, a proto mu hrozí, že mu bude udělen výjezdní příkaz a bude muset opustit Českou republiku dříve, než bude rozhodnuto o kasační stížnosti. Na jeho nucený návrat zpět do Vietnamu, kde má minimální zázemí, by musel vynaložit nemalé finanční prostředky a přišel by o zdroj svých příjmů. Nakonec uvádí, že přiznáním odkladného účinku nemůže vzniknout žádným jiným osobám jakákoliv újma a není ani v rozporu s veřejným zájmem.

[4] Žalovaná se k návrhu v soudem poskytnuté lhůtě nevyjádřila.

[5] Kasační stížnost zásadně nemá podle § 107 odst. 1 s. ř. s. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Soud upozorňuje na mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví je mimořádným opravným prostředkem. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé a výjimečné případy.

[7] Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Újma, která má hrozit stěžovateli, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, ale naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno. Vznik takto chápané újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu.

[9] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je proto třeba, aby se soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku jeho nepoměrně větší újmy oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele.

[10] Stěžovatel spatřuje nenahraditelnou újmu v tom, že by musel opustit území České republiky a vynaložit nemalé finanční prostředky na návrat do země původu, kde má minimální zázemí.

pokračování

[11] Stěžovateli však taková bezprostřední újma nehrozí. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla jeho odvolání a potvrdila prvostupňové rozhodnutí, jímž mu nebyla prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Nabytí právní moci tohoto rozhodnutí však nemá bezprostřední následek spočívající v tom, že by byl státními orgány donucen území České republiky opustit, jako by tomu bylo při uložení správního vyhoštění. Nenahraditelná újma dle § 73 odst. 2 s. ř. s. by mohla cizinci vzniknout teprve až na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, což není nyní projednávaný případ (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 1506/11). Argumentace stěžovatele ohledně nutnosti opustit území České republiky by byla případná, pokud by se jednalo o správní vyhoštění. S ohledem na shora uvedené nelze hovořit o nuceném návratu, a proto v této části nemůže jeho návrh obstát. Navíc tvrzení o existenci důvodného nebezpečí, že bude nucen opustit území České republiky dříve, nežli bude rozhodnuto o jeho kasační stížnosti, žádným konkrétním způsobem nedoložil.

[12] Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna již první z podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Za této situace již není třeba zkoumat naplnění ostatních zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku dle § 73 odst. 2 s. ř. s., tedy disproporcionalitu případné újmy a absenci rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

[13] Soud závěrem uvádí, že tímto usnesením nepředjímá, jaké bude meritorní rozhodnutí ve věci samé.

[14] Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených vyhodnotil, že nebyly naplněny požadavky § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s., a proto kasační stížnosti stěžovatele nepřiznal odkladný účinek.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu